

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **T. B.Y.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9. 2011 č.j. OAM-264/DS-PR-LE05-NV-2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2011 č.j. OAM-264/DS-PR-LE05-NV-2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9. 2011 č.j. OAM-264/DS-PR-LE05-NV-2011, kterým nebyl žalobci podle ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona číslo 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, povolen vstup na území České republiky.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanoveními § 73 odst. 4 zákona o azylu v souvislosti s § 3, § 68, § 2 odst. 4 a § 2 odst. 1 správního řádu a dále s čl. 31 odst. 1 a odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce v žalobě uvádí, že požádal o azyl ve Švýcarsku. Podle tzv. Dublinského nařízení jsou žadatelé přemísťováni do jediné členské země, která je za posouzení žádosti

odpovědná. Protože žalobce měl vydané vízum do České republiky, je k posouzení žádosti žalobce příslušná Česká republika, kam byl žalobce na základě Dublinského nařízení předán. Předání se přitom uskutečňuje zavedenými postupy a žadateli není dána možnost, aby se dopravil takřikajíc dobrovolně. Žalovanému tedy objektivně nemohlo být známo, zda předání žalobce do České republiky bylo skutečně proti jeho vůli. Neměl tedy na základě čeho shrnout, že byl žalobce ze Švýcarska předán nedobrovolně.

Švýcarsko nebylo pro žalobce jedinou cílovou zemí. Kvůli problémům, se kterými se v Turecku potýká z důvodu své kurdské národnosti a kvůli kterým zde nemohl řádně studovat, chtěl zemi opustit. Vízum mu byla zařízeno zprostředkovateli a neměl tedy tušení o tom, že platí pro Českou republiku. Žalobce měl skutečně prvotně v úmyslu odejít do Švýcarska, pokud však získá azyl v České republice, chce žít, pracovat a studovat zde. Využil pouze svého práva požádat o mezinárodní ochranu a požádal o ni v první možné zemi, tedy ve Švýcarsku. Nebyl povinen požádat pouze či první Českou republiku. Vzhledem k uvedenému tedy nebylo možno dospět k závěru, že se žalobce snaží azylovou proceduru zneužít k následné cestě do jiného státu schengenského prostoru.

Ani fakt, že žalobce nevlastní platné vízum či povolení k pobytu, nelze považovat za přesvědčivý argument pro nepovolení vstupu, pokud správní orgán nedisponuje dalšími důkazy, že by osoba mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Pro návrat žadatele o azyl uskutečňovaný v rámci předání na základě Dublinského nařízení není vízum ke vstupu potřeba.

Žalovaný tedy podle názoru žalobce překročil meze dané zákonem, když na základě nepodložených spekulací uzavřel, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek. Jde pouze o generální preventivní opatření, protože z chování žalobce nelze dospět k závěru, že se pokusí zneužít azylovou proceduru a že tedy může být ohrožením veřejného pořádku.

Žalobce závěrem zdůrazňuje skutečnost, že pobyt v přijímacím středisku na mezinárodním letišti je považován za zbavení svobody Evropským soudem pro lidská práva a z tohoto hlediska je nutno k posouzení jeho případu přistoupit.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesouhlasí se žalobou a uplatněnými námitkami. Odkázal na obsah správního spisu a žalobou napadené rozhodnutí a trvá na tom, že zjistil skutečný stav věci. Podle jeho názoru je z obsahu spisu a napadeného rozhodnutí zřejmé, že vstup žalobce na území představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu. Podrobné odůvodnění obsahuje napadené správní rozhodnutí, na které žalovaný odkazuje. Žalovaný proto navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce byl dne 27.9. 2011 předán na základě Dublinského nařízení do České republiky ze Švýcarska a v tranzitním prostoru mezinárodního letiště učinil téhož dne prohlášení o mezinárodní ochraně.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.9. 2011 č.j. OAM-264/DS-PR-LE05-NV-2011 žalobci nebyl podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu povolen vstup na území České republiky.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že vstup žalobce není možný s ohledem na možnost ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. K tomu uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky a tedy ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Platnost víza České republiky typu C, které vydal žalobci zastupitelský úřad České republiky v Ankaře, vypršela již dne 14.3. 2011. Česká republika ani nebyla cílem žalobce, na území České republiky totiž vůbec necestoval a uvedené vízum využil k cestě do jiného státu schengenského prostoru, konkrétně do Švýcarska. Podle názoru žalovaného je tedy zřejmé, že žádost jmenovaného o vízum byla pouze účelová s cílem využít toto vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru. Do České republiky byl žalobce předán ze Švýcarska nedobrovolně na základě Dublinského nařízení. Žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 14/2009 ze dne 14.5. 2009 uvedl, že již samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území České republiky může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky. Současně Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území České republiky pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je jeho úvaha o nebezpečnosti pro veřejný pořádek důvodná. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území České republiky a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Tento postup se ovšem zásadně neslučuje nejen s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany jako takového, ale zároveň zakládá dle žalovaného důvodnou domněnku ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky případně i ostatních států Evropské unie.

Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území České republiky umožnit, neboť se nejedná o nezletilou osobu bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením ani o těhotnou ženu a ani žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že byl vystaven mučení, znásilnění, nebo podroben jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a rozhodl tak, že žalobci vstup na území České republiky nepovolil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, když oba účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci,

a) u něhož nebyla spolehlivě zjištěna totožnost,

- b) který se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo
- c) u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

V daném případě žalovaný nepovolil žalobci vstup na území, neboť dospěl k závěru, že se u něj lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr učinil na základě zjištění, že žalobce podal žádost o české vízum pouze účelově a následně je využil k cestě do Švýcarska, které bylo jeho primární cílovou zemí. Na základě Dublinského nařízení byl následně nedobrovolně převezen do České republiky. Protože platnost jeho víza mezitím vypršela, nedisponuje nyní platným titulem ke vstupu na území ČR, což již samo o sobě může být důvodem pro nepovolení vstupu. V tomto ohledu pak poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, k nimž dospěl v rozsudku sp. zn. 2 As 14/2009.

Městský soud v Praze shledal, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, navzdory tomu, že vychází z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se týkal skutkově srovnatelné právní věci.

Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2009 čj. 2 As 14/2009-50, vychází tento rozsudek z dřívější judikatury NSS, především pak z rozsudku ze dne 16. 5. 2007 sp. zn. 2 As 78/2006. Právě tento posledně uvedený rozsudek NSS však byl překonán usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011 čj. 3 As 4/2010-151, který se týkal výkladu pojmu „veřejný pořádek“. Zde Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům:

Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Ačkoli se toto rozhodnutí týká výkladu pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k rozhodování o vyhoštění cizince, lze jej přiměřeně aplikovat i na nyní projednávaný případ, kdy je předmětem přezkumu rozhodnutí vydané podle zákona o azylu, neboť neexistuje důvod, proč by měl být v tomto případě výklad uvedeného pojmu zásadně odlišný. V podrobnostech pak zdejší soud na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odkazuje (dostupné na www.nssoud.cz).

Ve světle těchto závěrů pak podle názoru Městského soudu v Praze nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát. Samotný fakt, že cizinec nedisponuje oprávněním ke vstupu na území České republiky, již bez dalšího sám o sobě nemůže být nyní považován na dostatečný důvod k obavě, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Pokud žalovaný poukazuje na to, že žalobce po obdržení českého víza odcestoval do Švýcarska, namísto toho, aby vydané vízum využil k cestě do České republiky, je třeba konstatovat, že takové jednání není samo o sobě protiprávní. Bylo-li žalobci vystaveno jednotné schengenské vízum, byl v době jeho platnosti oprávněn vstoupit na území kterékoli

země schengenského prostoru; samotná skutečnost, že odcestoval do Švýcarska tedy není porušením žádného právního předpisu.

Rovněž nelze žalobci klást k tíži, že ve Švýcarsku požádal o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalobce, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v první zemi poté, co vycestoval ze svého domovského státu, a učinil tak bezprostředně po příchodu (alespoň ze správního spisu nevyplývá opak), je zcela logický a nevykazuje žádné známky účelovosti. Rovněž z provedeného pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by žádost žalobce měla být zřejmě nedůvodná a účelová, neboť (bez ohledu na věcné posouzení, které nelze nyní předjímat) žalobce uváděl důvody, které mohou být pro udělení mezinárodní ochrany relevantní. Prozatím ani nevyšlo najevo, že by žalobce uváděl správním orgánům vědomě nepravdivé údaje, ať již o své totožnosti nebo o svém pronásledování v domovském státě. Za této situace nelze dospět k závěru, že by žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen účelově a že azylovou proceduru zneužívá.

Domněnka žalovaného, že žalobce po povolení vstupu na území ČR se bude snažit odcestovat do Švýcarska, je sice do jisté míry opodstatněná, soud však i přesto shledal, že za současného stavu nejsou pro tuto domněnku natolik silné indicie, aby mohly ospravedlnit takový zásah do osobní svobody žalobce, kterou žalobou napadené rozhodnutí představuje. Žalobce se totiž doposud nedopustil žádného porušení právních předpisů, které upravují pobyt cizinců na území ČR, resp. schengenského prostoru, a jiných českých právních předpisů, a prozatím nelze předjímat, že by je porušoval v budoucnu. Nelze se tedy důvodně domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož však ze spisu nevyplývá, že by žalobce musel v souvislosti s tímto řízením vynaložit nějaké náklady, soud mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 25. října 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu